

A Fővárosi Ítéltábla a Kovács Előd Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző ügyvéd: dr. Kovács Előd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - dr. Helmeczy László ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű alperes és II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe.) II. rendű alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. november 23. napján meghozott 62.P.24.681/2015/23. számú ítélete ellen a felperes részéről 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek egyetemlegesen 50.000 (ötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget és a Magyar Államnak külön felhívásra 240.000 (kétszáznegyvenezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A másodrendű alperes 2014 novemberében az I. rendű alperes által üzemeltetett ...hu internetes oldalon háromrészes cikksorozatot jelentetett meg „Következmények nélkül” összefoglaló címmel. A 2014. november 11-én megjelent 1. részben az oknyomozó sorozat témáját összefoglalóan úgy határozta meg, azt járja körül, hogy „az igazságszolgáltatás miért nem úgy működik, ahogy ezt egy - állítólag - demokratikus, a hatalmi ágak szétválasztásával berendezkedett államtól elvárható lenne.”

Az oknyomozás során két olyan gazdasági bűncselekmény miatt indult nyomozás adatait dolgozta fel, amelyben az érintett személyi kör jelentős egyezést mutatott. Az első részben ismertette a ... Holding Rt. (...) 2000-ben történt létrehozását, feladatait, működésének kezdeteit. Megjelölte, hogy a Holding miniszteri felügyeletét 2000 és 2002 között ... jelenlegi alkotmánybíró látta el, vezérigazgatója megalakulásától, 2002 júliusáig Dr. ..., ... jelenlegi polgármestere volt. Ismertette azt a két szerződést, amely alapján a Holding kisebbségi tulajdonos lett két sátoraljaújhelyi, csomagolás profilú cégben. Ezek többségi tulajdonosa két német állampolgár által tulajdonolt offshore hátterű cég volt. A két magyarországi cég létrehozásával kapcsolatosan szakértői megállapításokra hivatkozva 7 pontban sorolta fel a problémákat azzal, hogy „a két investíció - miután a befektetési szabályzat hatályba lép - 2001. július 1-jén átkerül a Holding pénzügyi igazgatóságára, amelynek vezetője 2001. június. 20-tól felperes neve, aki jelenleg ... portfóliókezelésével megbízott vezetője.”

A 2014. november 13-án megjelent 2. részben visszautalt a két vegyes vállalat alapításának

körülményeire, részletezve a Holding által befizetett összeg sorsát, amit jogilag kifogásolhatónak tartott.

„Az vezetése tudott a pénzügyi trükkökről!" - alcímű részben az egyik német tulajdonos ... elmondására utalva azt közölte, hogy erről a technikai megoldásról a kisebbségi tulajdonos Holding vezetőinek voltak információi. Ennek ellenére a Holding vezetése, köztük a felperes, mint pénzügyi igazgató, aki a két Kft. felügyelőbizottságában is benne volt, nem tett semmit a veszteség elkerülésére és a könyvvizsgáló sem jelezte, hogy a két cég törzstőkéje 50% alá esett. Azt sem tartotta véletlennek, hogy a felperes a két Kft.-ben betöltött felügyelő bizottsági tisztségéről 2001. július 24-én lemondott, amikor a vegyes vállalatok tőkevesztése elérte a 600 millió forintot. A továbbiakban a német befektetők által szolgáltatott berendezések használhatatlanságát elemezte, és a „csalássorozat" dokumentumaira hivatkozva kutatta a gépek eredetét. A rendelkezésre álló iratjegyzékből és feljegyzésekből kiolvashatónak tartotta, hogy sok helyen pontatlanok, illetve hiányosak a cég papírjai, utalt egy meghatalmazásra a felperes részére, ami nem tudni, hogy mire szolgál, találhatók aláíratlan, dátum nélküli szerződések is. Egy 2001. szeptember 12-én megjelent gazdasági lapban található két hirdetésre utalt, amelyekben olyan gépeket hirdettek mint, amilyenekkel a vegyes vállalatok is üzemelnek.

Megállapította, hogy 2001 novemberében a két cég már súlyos gazdasági helyzetben volt, 2001. december 17-én pedig a tulajdonosok elfogadták azt az előterjesztést, amely szerint a két csődben lévő Kft. tulajdonrészét értékesítik az ugyancsak a holding tulajdonába álló ... Kft.-nek. Összegzésképpen azt közli, hogy 2002 januárjáig a cégek jogi képviselőjét Dr. ... látta el, a Holding élén Dr. ...cel, akik feljelentést annak ellenére sem tettek, hogy 2001. december 17-én egy olyan szakértői vélemény készült el, amelynek alapján ez kötelező lett volna. A feljelentés megtételére végül is 2002. február 1-jén került sor egy szakértői anyag alapján, amelyet megelőzően egy jogi feljegyzést adott dr. Időközben ... országgyűlési képviselő 2001. december 17-én írásbeli kérdéssel fordult ... kancelláriaminiszterhez a Holdingnál kialakult helyzettel kapcsolatosan. A továbbiakban arról írt, hogy 2002 áprilisában az új elnök vezérigazgató másik ügyvédi irodát bízott meg a Holding átvilágításával. Ennek során 2002. augusztus 16-án készült az előzetes szakértői vélemény, amelyben a felelősség kérdése tekintetében olyan megállapítás található, hogy a felügyelő bizottság tagjait, és a közreműködő embereket is felelősség terheli. Augusztus 27-én készült el a teljes jogi jelentés, amely alapján 2002. szeptember 20-án történt meg a feljelentés. A folytatásban a nyomozás akadályait sorolta fel. Ennek során tájékoztatott arról, hogy Dr. ... a 2010-es országgyűlési választásokon bekerült a Parlamentbe, így mentelmi jog illette meg. ... ismét Legfőbb Ügyész lett és az első feljelentés óta 14 év telt el.

A harmadik „Következmények nélkül - A manipulált igazságszolgáltatás 3." című részben, ami 2014. november 20-án jelent meg, visszautalva a nyomozás akadályaira, a ... Kft.-nél történt megközelítőleg 100 millió forintos elkövetési értékű bűncselekmény részleteit közölte. Visszautalva a gépnarancsban korábban közzétett, ezzel foglalkozó cikksorozatára és az ennek nyomán megismert dokumentumokra párhuzamot vont a Holding és a városüzemeltető cégben érintett személyeket illetően azzal, hogy a két eset között megközelítőleg 13 év telt el. Táblázatos formában foglalta össze, hogy ..., a felperes, ... és dr. ... a két ügyben milyen tisztséget töltöttek be. A rendelkezésre álló és a nyomozás során felmerült adatokból, a sajtónyilatkozatokból és a jegyzőkönyvekből, álláspontja szerint kialakítható az a vélemény, hogy a jelenlegi jogi rendszer alkalmatlan a pártatlan bűnüldözésre.

A továbbiakban a ... Kft. ügyében folyó nyomozás részleteit tárgyalta, melyben a különböző érintetteknek az ügyben az újságírói kérdésekre adott válaszait is ismertette.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek megsértették a becsülethez és jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait. Kérte az alperesek jogsértés abbahagyására, a cikk

eltávolításával a sérelmes helyzet megszüntetésére, továbbá elégtétel adására kötelezését és a jogsértéstől eltávolításukat. Kérte továbbá az alperesek kötelezését arra, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a részére 3.000.000 forint sérelemdíjat és kamatait, valamint a perköltséget.

Megjelölve a cikkek sérelmezett részleteit, a 2014. november 13-i cikkel kapcsolatosan azt sérelmezte, hogy ezek a részletek azt a hamis látszatot keltik, hogy a Holding vezetése tagjaként előzetes információi voltak a törzstőke befizetésének, bűncselekményt megvalósító módjáról. Sérelmezte, hogy a cikk azt a hamis látszatot kelti, mintha a terhére lenne róható a két Kft. tőkevesztése, személye pedig gyanúsítottként merült volna fel a büntetőeljárással összefüggésben. Sérelmezte, hogy a II. rendű alperes oksági összefüggésbe hozta a lemondását a tőkevesztéssel. Erre erősít rá a meghatalmazás megjelentetése, amelyre vonatkozó egyéb lényeges információ a cikkben nem található. Álláspontja szerint a sérelmezett közlések tényállítások, és a nyomozati dokumentumokból levont következtetések a ténybeli alapot nélkülözik.

A 2014. november 20-án megjelent cikkben megjelölt közlések tekintetében ugyancsak arra hivatkozott, hogy azok valótlan tényállítások, amelyek az internetes megjelenése révén, az emberek széles köréhez jutottak el.

Az alperesek a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérték. Arra hivatkoztak, hogy a felperes által kifogásolt részletek vélemények, amelyek nem voltak önkényesek minden ténybeli alapot nélkülözőek vagy kifejezőmódjukban indokolatlanul bántóak. Kiemelték, hogy a felperes nemcsak a Holding pénzügyi igazgatója volt, hanem a két Kft. felügyelőbizottságának elnöke is. Hivatkoztak arra is, hogy a dokumentumokból megállapítható, miszerint a felügyelő bizottság semmit nem tett, holott tudtak a problémákról. Hangsúlyozták, hogy a cikkek a felperest bűncselekmény elkövetésével nem hozták összefüggésbe. Hivatkoztak a per során becsatolt dokumentumokra.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és arra kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek egyetemlegesen 127.000 forint perköltséget. Ítéletében ismertette az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Egyezmény az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről 10. cikk 1. pontját, az 1976. évi 8. törvényerejű rendelettel kihirdetett Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezség okmányának 19. cikk (2) bekezdését, Magyarország Alaptörvénye B. Cikkének (1) bekezdését, R) cikkének (2) bekezdését, az I. cikk (1) bekezdését, a IX. cikk (1) és (2) bekezdését. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) és (2) bekezdését, 2:43. § d) pontját, 2:44. §-át, 2:45. § (2) bekezdését, 2:51. § (1) bekezdését, 2:52. § (1) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. § (1) bekezdését, 206. § (1) bekezdését. Ismertette továbbá a sajtó-helyreigazítási eljárások kapcsán kidolgozott, de a személyiségi jogi perekben is alkalmazandó Legfelsőbb Bíróság PK 12., 14. számú állásfoglalásainak releváns rendelkezéseit, valamint az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.), a 36/1994 (VI. 24.), a 7/2014. (III. 7.), valamint a 13/2014. (IV. 18.) AB határozat több részét.

Elsődlegesen azt rögzítette, hogy a ... Holding Rt. 100%-ban közpénzből alapított gazdasági társaság, ahol a felperes pénzügyi igazgatóként dolgozott, továbbá a cég által alapított gazdasági társaságokban a felügyelő bizottság elnökeként is tevékenykedett. Az általa sérelmezett tartalmak kizárólag ezen tisztségével kapcsolatosan érintették, mely tevékenységével kapcsolatos kritikákat fokozottan kell tűrnie.

A 2014. november 13-i cikkben sérelmezett részletek vonatkozásában azt rögzítette, hogy a peres eljárás során csatolt, és Dr. ... ügyvéd által 2002. augusztus 16-án kelt előterjesztésből megállapítható, hogy a felperesnek a Holding által alapított cégeket érintő pénzügyekre rálátással kellett rendelkeznie. Ezen tényekből vonta le az újságíró azt a következtetést, hogy a Holding

vezetése tudott a pénzügyi trükkökről. Ugyancsak a szerző véleményeként értékelte, hogy a Holding vezetése, köztük a felperes semmit nem tettek a veszteség elkerülésére. A szólás- és véleményszabadság alapján az újságíró értékelhette csalás sorozataként az eseményeket, a meghatalmazással kapcsolatosan pedig a DVD-n csatolt anyagok között van utalás, ezért a cikk ezen része nem állított valótlan. Nem fogadta el a felperesnek a cégjogi okfejtését, mert álláspontja szerint a személyiségi jogi perben az relevanciával nem bír.

A 2014. november 20-i cikkben sérelmezettekkel kapcsolatosan az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy véleményként értékelendő, miszerint az újságíró párhuzamot vont a cikksorozatban említett két eset között. Ezzel összefüggésben táblázatba rendezve mutatta be a mindkét ügyben érintett személyeket, az általuk betöltött pozíciókkal. Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a cikkekben megjelenő következtetéseket az újságíró okkal vonta le, a 11. sorszám alatt csatolt DVD-lemezen található dokumentumokból. Hangsúlyozta e körben, hogy a felperes szubjektív érzete nem alapozza meg a személyiségi jogok megsértésének megállapítását. Utalt arra, hogy a felperesnek a Holding Rt.-vel kapcsolatos tevékenységét érintő kritikákat, bírálatokat, véleményeket az átlagosnál fokozottabban kell tűnnie. Mivel a felperes keresetét jogalapjában nem találta megalapozottnak az igényelt szankciók alkalmazása iránti keresetet is elutasította.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott és kötelezte a felperest az alperesek részére a perköltség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a felperes keresetének teljes egészében adjon helyt. Másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte és azt, hogy a bíróság az alpereseket marasztalja a perköltségben.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az alperesek által csatolt DVD-n található dokumentumok hiányosak, azok egyes dokumentumok kivonatai, melyeket az alperesek az eljárás során teljes egészében nem csatolták. Ezen túlmenően az „FB felelőssége - F9.pdf. dokumentum „2. francia bekezdésében”, illetőleg az „....-1.pdf. dokumentum „37. oldal 2. francia bekezdésében” csak feltételezések találhatók. Sérelmezte, hogy az alperesek csak a bíróság többszöri felhívására csatolták a megállapításaik alapját képező dokumentumokat DVD-n, azokból konkrétan nem jelölték meg, melyekre alapítják a perben sérelmezett közléseiket. Fenntartotta, hogy a keresetben hivatkozott közlések nem vélemények vagy értékítéletek az alperesek részéről, hanem valótlan tényállítások, amelyek különösen sértőek a büntetlen előéletű, köztisztelőben álló felperes számára. Ezek a közlések széles nyilvánosság előtt jelentek meg és alkalmasak voltak a felperessel szembeni bizalmatlanság keltésére, és továbbra is elérhetőek. Hivatkozott arra is, hogy a dokumentumokból az alperesek csak kiragadott részleteket ismertettek, azokban számos feltételezés található, ezért azok az alperesi közlések bizonyítására nem alkalmasak. Hivatkozott arra is, hogy a bizonyítási eljárás során a felperes felelősségével kapcsolatosan egyértelművé vált, hogy a tisztségére vonatkozó cégjogi szabályok alapján felelősség egyáltalán nem terhelheti. Mindezek alapján az alperesek azt a hamis látszatot keltették, hogy a felperes terhére róható a két Kft. tőkevesztése, és valótlan a gyanúsítottkénti szerepének felmerülte a büntetőeljárásban. Egyebekben az elsőfokú eljárás során előadott védekezését fenntartotta.

Eljárásjogi jogsértésként hivatkozott arra, hogy a Holding pénzügyi igazgatójának tevékenységéről a törvényszék bizonyítási eljárást nem folytatott le. Hivatkozott arra, hogy az újságírók fokozott felelősséggel tartoznak a cikkekben tett megnyilatkozásaikért, és jelen esetben az alperesek felróhatósága pedig megállapítható. Hivatkozott arra is, hogy a véleménynyilvánítás alapjoga csak felelősséggel gyakorolható, a híresztelésekért az alperesek felelősek. Vitatta a közszereplői minőségét. Álláspontja szerint a bíróság a bizonyítékok egybevetése és értékelése során kirívóan okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó következtetésre jutott, az alperesek egyetlen alkalommal sem jelölték meg, hogy az általuk benyújtott okiratok mely, felperes által sérelmezett

tartalom valóságát igazolják. Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletet közel négy éves eljárás végén hozta meg.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az ítélet helybenhagyását kérték. Álláspontjuk szerint valótlanul állította a felperes, hogy az alperesek bizonyítási kötelezettségüknek nem tettek eleget, hiszen az alperesi képviselő megjelölte a 2006. december 14-én kelt beadványában, hogy a csatolt adathordozón, melyek a releváns file-ok. Az ítéletből egyértelműen megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság milyen okokból találta a felperes keresetét alaptalannak. A perköltségre is igényt tartott.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntését, és az ítéletben kifejtett indokait is osztotta.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel azt emeli ki, hogy a felperes által sérelmezett közlések egy cikksorozatban jelentek meg, annak 2. és 3. részében. A cikksorozat 1. részében a II. rendű alperes meghatározta a cikkek témáját, és azt is, hogy oknyomozása milyen tézis igazolását célozza, milyen úton kíván eljutni azon gondolata alátámasztásához, miszerint jelenleg nem működik megfelelően a magyar igazságszolgáltatás, melyek azok az okok, amelyek erre a következtetésre vezetnek. Ismertette az első ügyet, melyet ebben az írásban azzal a mozzanattal zárt, hogy a felperes, aki jelenleg a beharangozóban is említett ügygel érintett önkormányzati cég vezetője, akkor már a Holding igazgatóságának vezetője volt, amikor a két „invesztíció” az igazgatósághoz került. Ennek azért van jelentősége, mert az elsőfokú bíróság által is ismertetett PK 12. számú állásfoglalás szerint a sérelmezett közléseket a teljes szöveg összefüggésében kell értelmezni. A perbelihez hasonló jellegű sorozatok esetében pedig figyelemmel kell lenni azon részekre is, amelyeket a keresetlevélben megjelölt közlések közvetlenül nem érintenek. Jelen esetben ilyen módon állapítható meg, hogy a II. rendű alperes a felperes személyét miért tartotta fontos és jellemző pontnak az általa kutatott témában, milyen gondolatmenet mentén haladva jutott el hozzá. Erre tekintettel azt lehetett megállapítani, hogy a II. rendű alperes nem öncélúan szerepeltette a felperest írásában.

Helyesen foglalt úgy állást az elsőfokú bíróság, hogy a felperes által sérelmezett közlések olyan vélemények, amelyek kifejezőmódjukban nem sértőek vagy bántóak, ezért a felperesnek a Ptk. 2:45. § (1) és (2) bekezdésében nevesített személyiségi jogainak, jóhírnevének, becsületének megsértésére nem alkalmas közlések.

A II. rendű alperes olyan témát dolgozott fel, amely esetén a véleményszabadságnak széles körben kell érvényesülnie. Erre vonatkozóan az elsőfokú bíróság helyes és széleskörű hivatkozást tett. A másodfokú bíróság azt tartja szükségesnek hangsúlyozni, hogy az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) AB határozata azt rögzítette, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jog kitüntetett helyet foglal el az Alaptörvény alapjogi rendjében. A véleményszabadságnak ez a kitüntetett szerepe kettős igazolással bír: mind az egyén, mind pedig a közösség szempontjából különösen becses jogról van szó. A szabad szólás lehetősége egyrészt nélkülözhetetlen az egyéni autonómia kiteljesítéséhez, hiszen a személyiség kibontakoztatása teljes mértékben elképzelhetetlen anélkül, hogy bárki szabadon, tartalmi kötöttségek nélkül közölhesse másokkal nézeteit, gondolatait. A szólásszabadság a demokratikus, plurális társadalom és közvélemény fundamentuma. A társadalmi, politikai viták szabadsága és sokszínűsége nélkül nincs demokratikus közvélemény, nincs demokratikus jogállam. A demokratikus közvélemény azt kívánja meg, hogy a társadalom valamennyi polgára szabadon fejthesse ki gondolatait, és ezzel a közvélemény alakítójává válhasson. A közösség szellemi gazdagodására a véleményszabadság széles körű biztosítása vezet, hiszen a téves, elvetendő nézetek

kiszűrése is csak nyílt közvitában lehetséges. A szólásszabadság szubjektív jogának biztosítása mellett tehát az államnak a demokratikus közvélemény kialakulása és fennmaradása érdekében is örködni kell a véleménypluralizmus fölött.

A sajtószabadság - amely felöleli valamennyi médiatípus szabadságát - a szólásszabadság intézménye. A sajtó ugyanis - tevékenységének egyre összetettebb és szerteágazóbb jellege mellett is - mindenekelőtt a véleménynyilvánításnak, a véleményformálásnak és a véleményalkotáshoz nélkülözhetetlen információszerzésnek az eszköze.

A szólásszabadság kitüntetett szerepe azzal jár, hogy egyrészt csak kivételes jelleggel kell engednie a korlátozására felhozott más jogokkal, illetve alkotmányos értékekkel szemben, másrészt a szabad véleménynyilvánítást korlátozó törvényeket megszorítóan kell értelmezni. „A vélemény szabadságával szemben mérlegelendő korlátozó törvénynek nagyobb a súlya, ha közvetlenül másik alanyi alapjog érvényesítésére és védelmére szolgál, kisebb, ha ilyen jogokat csakis mögöttesen, valamely »intézmény« közvetítésével véd, s legkisebb, ha csupán valamely elvont érték önmagában a tárgya (pl. a köznyugalom).” A sajtószabadságra szintén vonatkoznak a szólásszabadság korlátozásánál irányadó tételek, azzal együtt, hogy azoknak a sajtó működésének sajátosságaihoz igazodva kell érvényesülniük.

A közügyekkel összefüggő vélemény kinyilvánításának szabadsága a szólás- és sajtószabadság legbensőbb védelmi köréhez tartozik, mivel különös erővel és egyértelműséggel vonatkozik rá a szólásszabadság kettős igazolása. Az egyéni önkifejezés szabadsága felől nézve a közösség ügyeiben való megszólalás, ezáltal a társadalmi folyamatokban való aktív részvétel a személyiség kibontakoztatásának egyik kiemelkedően fontos terepe. A demokratikus közvélemény és akaratképzés közösségi szempontja alapján pedig éppen a sokszínű társadalmi és politikai nézetek szabad kifejezése minősül a legmeghatározóbb követelménynek {7/2014. (III. 7.) AB határozat [39], [40], [42], [45]}.

A perbeli cikkek állami, közpénzzel való gazdálkodás körében folyamatban volt, illetve jelenleg is folyamatban lévő büntetőügyeken keresztül próbálták megfejtetni, hogy az igazságszolgáltatás miatt nem működik megfelelően, ami olyan közérdeklődésre számot tartó ügy, amellyel összefüggésben az érintettek akkor is kötelesek a tevékenységüket érintő bírálatokat elviselni, amennyiben nem tekinthetők politikai közszereplőnek. A perbeli esetben ezért a felperes személyiségi jogai csak abban az esetben sérülnek, ha vele kapcsolatosan a cikk írója a valós tényeket szándékosan elferdítve jeleníti meg, vagy tudatosan állít valótlant. Ilyen törekvés azonban a perrel érintett írásokban nem tapasztalható. Ennek hiányában a tényekből levont következtetéseket akkor sem sérelmezheti, ha azok tévesek, személyére nézve negatív kicsengésűek.

Az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte a bizonyítékként csatolt dokumentumokat attól függetlenül, hogy az elsőfokú ítélet valóban nem jelölte meg pontosan melyik közlés, melyik konkrét dokumentumon alapszik. Ez a hiányosság azonban a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezését nem indokolja, arra is tekintettel, hogy azokat fellebbezése tanúsága szerint maga a felperes is be tudta azonosítani. A dokumentumok hitelességét nem rontja az a körülmény, hogy azok esetleg nem teljesek, e körben egyébként a felperes sem jelölte meg pontosan melyek esetében hivatkozik erre. A dokumentumokból az alapul fekvő tények ettől függetlenül megállapíthatók voltak, ezek alapján pedig az alperesek a véleménynyilvánítási jog alkotmányos határait át nem lépő véleményüket megfogalmazhatták.

A 2014. november 13-án megjelent írásban abból a tényből, hogy a felperes mind a Holding vezetésében, mind a két Kft. felügyelő bizottságában tisztséget töltött be, okkal vonható le az a következtetés, hogy tudomással kellett rendelkeznie a különböző pénzmozgásokról, vagyis a cikk írója szerint „pénzügyi trükköknek” minősített eseményekről. Ez a következtetés még akkor sem

okoz jogsérelmet, ha a felperes által betöltött feladatkörök jogi megfogalmazásából az nem következik. Az a körülmény ugyanis nem vitatható, hogy a felügyelő bizottságba azért kerültek be a Holding vezetői, hogy felügyeljék az állami befektetés sorsát. Ez egyértelműen kiderül pl. abból a válaszevléből is, amit ... 2002. szeptember 30-án küldött ...nak, a Miniszterelnöki Hivatal államtitkárának, amikor úgy fogalmazott, hogy az „... Rt. a Kft-k. felügyelő bizottságain keresztül kívánta kontrollálni a folyamatokat.” (...-2.pdf 31-33. oldal)

A II. rendű alperes azon minősítése, hogy az eseményeket - figyelemmel az utóbb lefolytatott szakértői vizsgálatok eredményére és a feljelentések megtételére - csalássorozatként mutatta be, olyan vélemény, amelyet tények támogatnak. Ez a gondolati lánc nem egyenértékű a felperes bűncselekményt elkövető személyként való beállításával. A ... Kft. felkérésére dr. ... ügyvéd által készített 2002. augusztus 16-án kelt előzetes feljegyzés szerint „a kisebbségi tulajdonosok és képviselőik...nem tettek meg mindent az állami tulajdon megóvása érdekében.” A felelősség körében vizsgálendő személyek között említette az ... Rt. ügyvezetését, a részéről delegált tárgyalókat, továbbá többek között a felügyelő bizottsági tagokat, közöttük megjelölve mind a lemondottakat, mind az újra választottakat. (...-1.pdf 34-39. oldal) Annak nincs jelentősége, hogy ez az előzetes jelentés - jellegénél fogva - számos feltételezést tartalmazott. A II. rendű alperes ugyanis az ügyben vizsgálatot végző egyik szakértő megállapításait vette alapul véleménye megalkotásához, ezért a tőle elvárható gondosság tekintetében minden kötelezettségének eleget tett.

Ugyanígy a szerző egyéni véleménye volt, hogy összefüggést látott a felperesnek a felügyelő bizottsági tagságról való lemondása és a vegyes tulajdonú cégek működésének sikertelensége között. Ilyen fajta véleményalkotás még akkor sem okoz jogsérelmet, ha alaptalan.

A felperes részére készült hiányos meghatalmazás mindössze a cégek működésének szabálytalanságát, a dokumentumok hiányosságait alátámasztó közlés, az önmagában a felperesre nézve semmilyen hátrányos, sérelmes tartalmat nem hordoz.

A 2014. november 20-án megjelent cikkből a felperes azt sérelmezte, hogy több más érintett mellett személyét is olyannak ítélte a cikk írója, aki mind a két ügyben érintett. Mivel a II. rendű alperes pontosan megjelölte, hogy melyik ügyben, milyen formában, milyen pozíció betöltése révén érintett - és ennek tényszerűségét a felperes sem vitatta - ebből az összekötésből önmagában a felperes személyére nézve valótlán és sértő megállapítás nem következik. Az pedig, hogy mind két esetben nyomozás indult, ugyancsak nem vitatott tény. Ilyen körülmények között, figyelemmel az Alkotmánybírósági határozatokban is kifejtettekre, a szabad véleménynyilvánítás joga nem korlátozható személyiségi jogok védelmére hivatkozással.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles az alperesek részére a Pp. 239. § utaló szabály alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés alapján a perköltséget megfizetni. Az ügyvédi munkadíj összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

A le nem rótt illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2018. április 11.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
előadó bíró

dr. Istenes Attila s.k.
bíró